

Beyond Gillette.

*“The third blade is invisible.
It belongs to me.”*

FERDINANDO FREGA
— NANDO THE SCRIBE —

THE GILLETTE QUADRILOGY • VOLUME IV

NAPLES-POST.COM

GILLETTE च्या पलीकडे

THE COMPANY · 12

*Gillette चतुष्टयाचा चौथा खंड: नेपल्सची एक अंत्यविधी कंपनी
चालवण्यासाठी नेमलेला एक मॅनेजर, जो शेवटी मृतांसाठी Gillette वस्तरे
सुचवू लागतो; मग ट्रॅकसूटमधील त्याचे स्वतःचे अंत्यसंस्कार, चेक-इन
काउंटर आणि ऑनबोर्डिंग प्रक्रिया असलेले मरणोत्तर जग, सल्लागार म्हणून
पाहिलेले पाच अब्जाधीशांचे अंत्यसंस्कार, आणि अमेरिकेत पुन्हा जन्म
घेण्याची अंतिम विनंती — डिलिव्हरीच्या वेळी स्वाक्षरीसह.*

मुद्रणतपशील

Ferdinando Frega — Nando the Scribe — पाचवे पाते

वर्तनसंहितेचा कथनात्मक अग्रदूत. त्याने एकाच कल्पनेभोवती एक-डॉलरची
संपादकीय परिसंस्था उभारली: वित्तजगताला पैशाची समस्या नाही. त्याला
वर्तनाची समस्या आहे.

ONEDOLLAR-STORIES परिसंस्थेत संपादित आणि संकलित. डिजिटल
रचना: **NAPLES-POST · NOASPECTTIME · ONEDOLLAR-STORIES.**
प्रथम प्रकाशन 2026 मध्ये. डिजिटल वाचनासाठी अनुकूल अशा स्वच्छ,
आधुनिक टायपोग्राफिक मांडणीत. युनायटेड स्टेट्समध्ये प्रकाशित.

प्रताधिकार सूचना

© 2026 Ferdinando Frega. सर्व हक्क राखीव.

या प्रकाशनाचा कोणताही भाग लेखकाच्या पूर्वलेखी परवानगीशिवाय
फोटोकॉपी, ध्वनिमुद्रण किंवा इतर इलेक्ट्रॉनिक अथवा यांत्रिक पद्धतींसह
कोणत्याही स्वरूपात किंवा कोणत्याही मार्गाने पुनरुत्पादित, वितरित किंवा
प्रसारित करता येणार नाही; अपवाद फक्त समीक्षात्मक परीक्षणांमध्ये समाविष्ट
केलेल्या छोट्या अवतरणांचा आणि प्रताधिकार कायद्याने परवानगी दिलेल्या

काही इतर अव्यावसायिक वापरांचा. या कृतीचा अनधिकृत वापर, पुनरुत्पादन किंवा वितरण निषिद्ध आहे.

संपादकीय टीप

हा Gillette चतुष्टयातील चौथा आणि अंतिम खंड आहे.

लेखक: Ferdinando Frega — Nando the Scribe.

संपूर्ण क्रम:

खंड 1 — "तीन पाती. एक Gillette." (2026) naples-post.com

खंड 2 — "Brand Narrative Gillette." (2026) naples-post.com

खंड 3 — "अशक्य Gillette." (2026) naples-post.com

खंड 4 — "Gillette च्या पलीकडे." (2026) naples-post.com

हा खंड कथन बंद करत नाही. तो शेवटची भिंत काढून टाकतो.

पहिल्या छेदापूर्वी

बहुतेक लोक आपले आयुष्य अशा व्यवस्थांकडून स्वीकारले जाण्याच्या प्रयत्नात घालवतात, ज्या त्यांनी उभारलेल्या नसतात. कॉर्पोरेट व्यवस्था. संपादकीय व्यवस्था. सामाजिक व्यवस्था. कौटुंबिक व्यवस्था.

ते जुळवून घेतात. ते तडजोड करतात. ते मान्यतेची वाट पाहतात.

माझ्याकडे तो संयम कधीच नव्हता.

माझे आयुष्य तीन पात्यांनी घडवले.

पहिले पाते एका अशा माणसाचे होते, ज्याने टाकून दिलेल्या एका कल्पनेचे रूपांतर आधुनिक इतिहासातील सर्वाधिक ओळखल्या जाणाऱ्या नावांपैकी एकात केले: **King Camp Gillette.**

दुसरे पाते माझ्या वडिलांचे होते — The Gillette Company मध्ये चाळीस वर्षे — ज्यांनी मला शिकवले की शिस्त ओरडत नाही; ती नेमके मोजमाप करते.

तिसरे पाते अदृश्य आहे. ते माझे आहे. ते उद्योग, ओळखी, देश, अपयश, यश, लेखन, मौन — आणि मला कुठे ठेवावे हे अजूनही न कळणाऱ्या व्यवस्था — यांना छेदून जाते.

हे पुस्तक यशाचा उत्सव नाही. ते आत्मचरित्र नाही. ते व्यवसायाचे मार्गदर्शक पुस्तक नाही. ते मान्यता शोधणारे साहित्य नाही.

एखादा माणूस आपण कुठे बसतो हे विचारणे थांबवतो आणि वास्तवाला त्याची दखल घ्यायला भाग पाडणाऱ्या रचना उभारू लागतो, तेव्हा काय घडते, याची ही नोंद आहे.

काही नावे उत्पादने विकतात. काही नावे नाहीशी होतात. काही नावे हात निघून गेल्यानंतरही बराच काळ खुणा मागे ठेवतात.

ही तीन पात्यांची कथा आहे. आणि एक नाव कधीच पुरेसे का नव्हते, याची.

काम

कामाने मला कधीच घाबरवले नाही, कधीच दुःखी केले नाही. जे त्रासलेले असत, त्यांची मी थट्टा करायचो: “काम करायची इच्छा झाली, तर माझ्यावर उडी मारा.” त्यांच्या दुःखाचे भूत उतरवण्याचा आणि त्यांना दाखवण्याचा एक मार्ग, की माझ्यासाठी काम म्हणजे फक्त पगारी मनोरंजन होते.

ते माझ्याकडे पाहत आणि त्यांना समजत नसे. मी नेहमी हसतमुख, नेहमी आनंदी असायचो, कागदावर दिवसाचे वीस तास काम करत असतानाही. थकवा ही एक चैन होती, जिने अजून माझ्यावर हक्क सांगितला नव्हता.

काळाबरोबर मला कारण कळले: खाणकामगार असलेले आजोबा, कधीही न थांबता विक्री करणारे वडील, आणि मी — त्यांच्या अनुकांचे फलित. मी यापेक्षा वेगळा घडूच शकलो नसतो.

माझ्या रोजच्या बोलण्यात, उघडपणे आणि मोठ्याने, मी जाहीर करायचो की मी जगातील सर्वोत्तम कंपनीसाठी काम करतो. लोकांना ते समजत नसे आणि मला ते समजावून सांगता येत नसे. पैसा हा केवळ नाटक आणि समस्या यांच्यातील रोजच्या सादरीकरणाचा परिणाम होता — पहिले तुम्हाला विचार करायला लावते, दुसरे सोडवायला भाग पाडते.

म्हणून मी जगभर फिरलो, पासष्टून अधिक देशांत. सल्लागार आणि मार्गदर्शक म्हणून माझे आयुष्य रात्र सोडून प्रत्येक तास व्यापून टाकत असे. एके दिवशी माझ्या मुलीने मला इटलीत घरी परत यायला सांगितले.

मी नाही कसे म्हणणार. ते 2020 साल होते. मी घरात पाऊल ठेवताच फोन वाजला — मिलानचा कोड. एका स्त्रीचा आवाज: “मी MERCURY URVAL मधून डॉ. Musolino बोलते आहे. तुमचा बायोडेटा आमच्याकडे आहे. आमच्या एका क्लायंटला तुमच्यासारख्या प्रोफाइलची गरज आहे. तुम्ही कधी उपलब्ध आहात?”

“माफ करा,” मी म्हणालो, “मी नुकताच दक्षिण अमेरिकेतून परत आलो आहे आणि तुमचे काम नेमके काय आहे, ते मला नीट समजले की नाही, याची खात्री नाही.”

ती हसली, तेजस्वी, धारदार, आणि स्पॅनिशमध्ये बोलू लागली: “Yo busco la cabeza por un trabajo. ¿Entiende?” मी उत्तर दिले: “Claro que sí.” आम्ही दोघेही हसलो.

“आपण व्हिडिओ कॉल कधी करू शकतो?” “Zoom वर वेळ ठरवा आणि मला लिंक पाठवा. मी वक्तशीर आहे. मी गंभीर आहे.” “तुम्ही गंभीर आहात हे आम्हाला माहीत आहे. तुम्ही Gillette ग्रुपचे पुत्र आहात. आम्ही त्यांच्याबरोबर अनेक वर्षे काम केले. पण तुम्ही कधीच आमच्यामार्फत आला नाहीत.” “तुम्ही तिथे काम करत होता हे मला माहीत नव्हते. आता तुमची ओळख करून घेण्याची चांगली संधी आहे. काहीही झाले तरी ते यशच ठरेल.”

मी फोन ठेवला. माझी मुलगी कपाळाला आठ्या घालून उभी होती. “काय झाले?” “बाबा, तुमचे लग्न झाले आहे. तुम्ही आता घरात आलात आणि लगेच दुसऱ्या बाईशी बोलताय?” “Giorgia,” मी म्हणालो, “पाप बोलण्याने होत नाही. फक्त आडवे पडल्यावर होते.”

आम्ही हसलो.

व्हिडिओ कॉल

मी नीटनेटका तयार होऊन बसलो: दाढी केलेली, स्वच्छ, घड्याळ, फिकट निळा शर्ट, निळा टाय... आणि खाली फक्त बॉक्सर्स. माझ्या पत्नीने माझी पॅट घरात कुठेतरी ठेवली होती आणि दुसरी जोडी काढण्यासाठी मला बॅग उघडता येत नव्हती.

उकडत होते. खरे सांगातचे तर मला काळजी नव्हती. माझी खात्री होती की ती माझ्या कमरेखाली कधीच पाहणार नाही. निदान मला तरी तसे वाटत होते.

कॉल सुरू झाला. तिने कंपनीची माहिती दिली: संपूर्ण युरोपात काम करणारी नेपल्सची एक बहुराष्ट्रीय कंपनी, तीन शाखा, 176 वाहने, जवळपास 120 कर्मचारी. मर्चंडायझर विभाग आणि विक्री दल चालवण्यासाठी त्यांना एका मॅनेजरची गरज होती.

ते माझ्या कौशल्यांशी जुळत होते. पण ते कोणत्या क्षेत्रात आहेत असे मी विचारले, तेव्हा ती हसली.

"आपण एकमेकांना पहिल्या नावाने हाक मारू शकतो का?" "नक्कीच." "मी Marta." "मी Nando."

"अंत्यविधी व्यवसायात ते बाजारातील अग्रणी आहेत. त्यांचे घोषवाक्य आहे: 'तुम्ही मेलात, की तुमचे खर्च-मूल्य वाढते.'"

मी डगमगलो नाही. मर्चंडायझर्सचा मृतांशी काय संबंध, ते मला समजून घ्यायचे होते.

खरे काम असे थोडक्यात सांगितले गेले: **मृत्यूनंतरच्या प्रदर्शनाच्या दृश्य मांडणीची जबाबदारी.**

मला कळले नाही. "माफ करा, मला नेमके काय करायचे आहे?" "मृतांना शवपेटीत ठेवणारे, त्यांना कपडे घालणारे, स्वच्छ करणारे आणि ते कुटुंबासमोर व्यवस्थित दिसतील याची काळजी घेणारे कर्मचारी तुम्ही सांभाळायचे."

"आणि मनोरंजक भाग म्हणजे पैसा," ती पुढे म्हणाली. "तुम्ही स्वीकारले तर पहिल्या महिन्याचे €12,500 अधिक खर्च. करार नाही. फक्त पावती."

“इनव्हॉइस का नाही?” “चांगला प्रश्न. त्यांनी तो शब्द आपल्या शब्दकोशातून काढून टाकला आहे. कुटुंबीयांच्या मते बहुतेक मृत ‘fatture’चे बळी होते — करणीचे, करांचे नव्हे. म्हणून कृपया इनव्हॉइसचा उल्लेख करू नका.”

“कामाचे ठिकाण?” “तुमची निवड: नेपल्स, बार्सिलोना, लंडन. तुम्ही तीन दिवसांत सुरू करू शकता.”

मी विचार केला: आयुष्यभर मी जिवंत माणसांचे व्यवस्थापन केले आहे. मृत किती कठीण असणार?

आम्ही निरोप घेतला. मी नेपल्सला जाईन असे तिला सांगितले. ती तपशील ईमेलने पाठवणार होती. मला तिला काहीही द्यायचे नव्हते.

“का नाही?” “आज मी देते. पुढच्या वेळी तुम्ही मिलानला आलात, की मला जेवायला बोलवा. माझे लग्न झाले असले तरी एका रात्रीसाठी मी तुमच्यासाठी पूर्णपणे मोकळी राहीन.”

कॉल संपला असे समजून मी उभा राहिलो. ती अजून ऑनलाइन होती. तिने मला बॉक्सर्समध्ये पाहिले.

ती खळखळून हसली. “तुम्ही असेच काम करण्याचा विचार करत नसाल अशी आशा आहे. ते तुम्हाला इतका पगार द्यायला तयार नाहीत — आणि अंडरवेअरमधला मॅनेजर बघायलाही नाहीत.”

डिलिव्हरी

मी नेपल्स सेंट्रल स्टेशनवर पोहोचलो. काळे जॅकेट आणि टोपी घातलेल्या एका माणसाने एक फलक धरला होता: **sg. FREGA MAN... AGER.**

मी कुठे आलो आहे?

त्याने माझे स्वागत केले. “आधी आपल्याला एक डिलिव्हरी करायची आहे, मग आपण मुख्यालयात जाऊ.”

आम्ही Mercedes 300 CDI मध्ये बसलो — अंत्ययात्रेची आवृत्ती. माझी ट्रॉली पुढे राहिली. मागे जागा नव्हती: तिथे शवपेटी होती. आमची त्या दिवसाची डिलिव्हरी.

आम्ही मृताच्या घरासमोर थांबलो. एक बाई म्हणाली: "नाही, या वेळी मृत इथे नसतो. तो तुम्हाला 38 नंबरवर मिळेल. हा बारा आहे."

Cinecittà नव्हे. स्पॅनिश कार्टर्स. दारिद्र्य, गुन्हेगारी, उपरोध, जगण्याची धडपड.

मला हसू फुटले. हा अनुभव अद्वितीय ठरणार हे मला कळले होते. लोकांना सांगणे अशक्य — त्यांचा कधीच विश्वास बसणार नाही.

योग्य पत्त्यावर, शवपेटी उतरवण्याआधी चालकाने विचारले: "मृत इथे आहे का?" बाईने उत्तर दिले: "पार्टी इथे आहे."

"पण उतरवण्याआधी मला हे कळायला हवे की त्यांनी शवपेटीचे पैसे भरले आहेत का," ती पुढे म्हणाली.

त्याने कंपनीला फोन केला. खात्री झाली. *रिक्र्स क्लास* शवपेटी.

मला कळले नाही. गाडीत मी चालक Paolo ला विचारले: "रिक्र्स म्हणजे काय?"

त्याने माझ्याकडे पाहिले. "हे रिफर्बिश्ड लॅपटॉपसारखे आहे. रिक्ंडिशन्ड शवपेटी. एक वर्षाची वॉरंटी. आम्ही ती दुसऱ्या अंत्यविधी गोदामातून उचलली, साफ केली, आतले अस्तर बदलले, निर्जंतुक केली आणि पुन्हा बाजारात आणली."

"आणि फायदा?" "कुटुंब अर्धी किंमत देते. त्यांची बचत होते. नेपल्समध्ये लोक अशा गोष्टींची काळजी घेतात."

मुख्यालय

रस्त्याकडेचे एक घर, भोवती प्रचंड मोठे शेत. शेजारी दोन गोदामे. रोज संध्याकाळी तोच ट्रक, तोच चालक, तीच वेळ, रिकाम्या शवपेट्या पोहोचवत असे. त्याने मला विचार करायला लावले — पण काळजी नाही.

मी एक लेबल तपासले: *Made in Austria*. बनावट. खरा उगम: बारा किलोमीटर दूर, **SECONDIGLIANO**.

मालक Maurizio मला एका B&B मध्ये घेऊन गेला. छोटा स्टुडिओ, उपयुक्त. एक तरुण, प्रेमळ, लठ्ठ पोलिश मोलकरीण, जी पाहत असे पण बोलत नसे.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी मी तिला पोलिश भाषेत नमस्कार केला. ती विरघळली.

माझ्या पत्नीचा फोन आला. मी तिला या नाटकाबद्दल सांगितले नाही. फक्त इतकेच की हे गंभीर काम आहे. आणि मी नेहमी सर्वस्व देतो. काम हा खेळ नाही.

शेतकऱ्याला कधीच कळू देऊ नका की चीज नाशपातीबरोबर किती छान लागते.

रात्री 2 वाजता Paolo ने माझे दार ठोठावले. "आपल्याला निघायला हवे. एक डिलिव्हरी आहे. तुमच्या कामासाठी तुम्हाला सूचना द्याव्या लागतील."

माझे काम काय आहे, हे मला कोणीच सांगितले नव्हते.

काही किलोमीटर. बहात्तर वर्षांचा एक माणूस. हृदयविकाराचा झटका. त्याला कपडे घालायचे होते, स्वच्छ करायचे होते, फोटोंसाठी तयार करायचे होते.

"त्याची दाढी कशी करायची?" त्यांनी विचारले.

"DISPOSABLE Gillette वापरा." त्यांच्याकडे तो नव्हता. त्यांनी मला एक Gillette वस्तरा दाखवला, ज्याला ते कुदळ म्हणत. मी नेमका कुठे येऊन पडलो आहे.

फेस करण्यासाठी ते साबणाची वडी वापरणार होते. "तुम्ही दाढीचा फोम का वापरत नाही?"

"आम्ही PRORASO वापरायचो. 600 मिलीची खास ऑफर, 200 मिलीच्या किमतीत. पैसे वाचले. तो संपल्यावर आम्ही पुन्हा साबणाकडे वळलो."

"EMULSIONI SERIES मधले आफ्टरशेव्ह विकत आणा. रक्ताभिसरण नसले की अल्कोहोल त्वचेला चिकटत नाही. हे चिकटते."

कपड्यांसाठी कुटुंबाने लग्नाचा सूट दिला होता. पुरुषाच्या आयुष्यातील दोन सर्वात महत्त्वाच्या दिवसांसाठी वापरलेला: लग्न आणि मृत्यू.

सगळीकडे लोकांचे तत्त्वज्ञान. तर्काची जागा गरज घेते. म्हणूनच खरे मॅनेजर ऑफिसमध्ये बसून राहत नाहीत — ते प्रत्यक्ष क्षेत्रात राहतात, जिथे वास्तव श्वास घेते.

परतीच्या वाटेवर आणखी एक फोन. आणखी एक घर. चाळीस वर्षांचा एक माणूस, कर्करोग.

“त्याची दाढी कशी करायची?” नव्या पथकाने विचारले.

“बाजारात जा. MACH3 किंवा FUSION GILLETTE घेऊन या. त्याच्या वयाचा माणूस, तो कुठेही जात असो, अशा आरामास पात्र आहे ज्याला कोणतीही मुदत नसते. आणि Gillette चे शेव्हिंग जेल घ्या. मी दाखवतो — बोट्यांच्या टोकांवर थोडेसे घ्या आणि ते व्हीपड क्रीमसारखे फुलून येते.”

त्यांनी सूचनांचे पालन केले. कुटुंबे आनंदी झाली. आणि मला उमगले: Gillette सोडल्यानंतरही मी त्यांची उत्पादने विकत होतो. मला राहवत नव्हते. आई नेहमी माझ्याबरोबर असते.

दुसरा दिवस

प्रत्येक दिवस वेगवेगळ्या कलाकारांचे नाटक वाटायचा. जिवंतांना मृत्यू स्थिर वाटतो — तसा तो नसतो.

एक बाई ऑफिसमध्ये आली. तिची वृद्ध आई नुकतीच वारली होती. तिच्या विनंतीने मला आश्चर्य वाटले, पण धक्का बसला नाही.

मृत स्त्री त्र्याऐंशी वर्षांची होती, पायांवर केस भरपूर वाढलेले. शवपेटी बंद करण्याआधी आपल्या आईचे केस वस्त्याने काढलेले असावेत, अशी तिची इच्छा होती.

मी स्त्रियांचे पथक पाठवले. स्त्रीसाठीच्या विधीसाठी ते पुरुषांचे वस्त्रे वापरायला तयार होते — दोन जग, जी क्वचितच भेटतात, अनेकदा आदळतात.

‘90 च्या दशकापर्यंत स्त्रिया आपल्या नवऱ्यांची पाती वापरत. मग बाजाराने स्त्रियांसाठी उत्पादने तयार केली. नव्या सांस्कृतिक सवयी का निर्माण करू नयेत?

मी Vanessa ला जवळच्या दुकानात जाऊन DISPOSABLE AGILITÉ — जे आम्ही विकायचो ते — किंवा VENUS GILLETTE, आणि सोबत SATIN CARE फोम विकत आणायला सांगितले.

सगळे अगदी व्यवस्थित पार पडले. सात दिवसांनंतर कंपनीने आपली सर्वांत मोठी समस्या सोडवली होती: **माहिती**.

शनिवारी संध्याकाळी पथके पगार घेण्यासाठी रांगेत उभी राहिली. मीही रांगेत होतो. मग मी रांगेतून बाहेर पडलो, निघालो आणि माझ्या कुटुंबाकडे घरी गेलो.

मी त्या लोकांना माझे ज्ञान दिले होते. आणि त्याचा मोबदला घ्यायचा नाही, असे मी ठरवले. एखादी गोष्ट चांगल्यासाठी केली जाते, तेव्हा पैशाला अस्तित्वात असण्याचे कारणच उरत नाही.

कारण मी असाच आहे.

Nando

माझे स्वतःचे अंत्यसंस्कार

अंत्यसंस्कार टाळणेच मला नेहमी आवडायचे. लोकांना ते जसे होते तसे लक्षात ठेवणे, त्यांना कसे पेटीत भरून पाठवले गेले तसे नव्हे, हे मला अधिक प्रतिष्ठेचे वाटायचे. पण या वेळी मला उपस्थित राहणे टाळता आले नाही. ते **माझे** अंत्यसंस्कार होते.

सहा बिचाऱ्या हरामखोरांनी शवपेटी उचलली. माझ्या मुलीने पारंपरिक काळा सूट नाकारला आणि त्याऐवजी मला ट्रॅकसूट घातला. “तुम्ही कुठेही जात असाल, तिथे आरामात राहायला हवे,” ती म्हणाली. टेनिसचे बूटही. आणि माझा फोन, एका छोट्या पाऊचमध्ये कौशल्याने ठेवलेला. मरणोत्तर जीवनासाठी एक पिकनिक किट.

शववाहिका पुरेशी आरामदायक होती, जरी मागच्या डाव्या शॉक ॲब्झॉर्बरला गंभीर मदतीची गरज होती. प्रत्येक खड्ड्यात माझे डावे वृषण ब्रीफमधून बाहेर निसटायचे. शवपेटीत प्रकाश नव्हता, त्यामुळे मला ते नीट करता आले नाही. अनंतकाळाच्या अंधारात ताज्या हवेची एक झुळूक.

चर्चच्या प्रवेशद्वाराशी त्यांनी मला लाकडाच्या चार ओंडक्यांवर ठेवले. माझी एकच चिंता: त्यांनी मला नीट ठेवले आहे ना, की मी बटाट्याच्या पोत्यासारखा गडगडत खाली पडेन? मग मला आठवले: मी आधीच आयुष्याच्या तळाशी होतो, मेलेला.

धर्मगुरू बोलले. काही सत्ये, अनेक बनावट गोष्टी. मग माझ्याबद्दल काही ना काही वाचणाऱ्या लोकांची रांग. तेवढ्यात एक म्हातारी बाई जवळ आली, तिने शवपेटीचे चुंबन घेतले आणि विचारले: "त्याला आत ठेवण्याआधी मी त्याचे चुंबन घेऊ शकते का?"

एक मैत्रीण उभी राहिली आणि म्हणाली: "माझा नवराही आत घालण्याआधी मला नेहमी हेच विचारायचा. एक शेवटचे चुंबन." आहाहाहाहा.

समारंभ संपला. स्मशानभूमीकडे फक्त मी आणि चालक निघालो. पत्ता थेट शवपेटीवरच लिहिलेला होता: *Condera स्मशानभूमी, शवागार विभाग, भूखंड पंचेचाळीस, टप्पा 23, दुसरा मजला, पहिला कोनाडा*. चूक होणे अशक्य. मानवजात प्रगत झाली होती: आता पुरुष आणि स्त्रियांचे वेगळे विभाग नाहीत. फक्त मृत माणसे. कार्यक्षम.

त्याने मला पोहोचवले, हात हलवला आणि निघून गेला. आणि मी विचार केला: *आता मी काय करू?*

दोन बाया — काही वर्षांपूर्वी मेलेल्या — जवळून गेल्या आणि अंत्यविधी संघ परिषद नवागतांसाठीचे नवे नियम मंजूर करत असताना त्यांनी मला कॉफी ब्रेकसाठी बोलावले.

मला उत्सुकता होती, पण मी थकलो होतो. नवी भूमिका, नवी मालमत्ता, शिकण्यासारखे काहीतरी, जेणेकरून जग फक्त एकच गोष्ट म्हणू शकेल:

मला उत्सुकता होती, पण मी पार दमलो होतो. मला मरून एक दिवसही झाला नव्हता आणि ते मला आधीच कागदपत्रे देत होते. अनंतकाळालाही ऑनबोर्डिंग प्रक्रिया होती.

Nando

ALDILA' स्ट्रीट, NY CITY

सगळे घडण्याच्या आदल्या रात्री मी जरा जड जेवलो. बटाट्यांबरोबर तळलेल्या मिरच्या, एक किलोचा डुकराचा पाय, लाल वाइनचे दोन ग्लास आणि — शेवट नजाकतीने करण्यासाठी — बोरलोत्ती घेवड्याच्या सॅलडचा एक वाडगा.

ती 7 मे 2058 ही तारीख होती. मी फक्त त्र्याण्व वर्षांचा होतो, पण ते दिसत नव्हते — म्हणजे मी त्याची जाहिरात करत नव्हतो. खरा कॅलाब्रियन: राखून वागणारा, गुप्त नव्हे. तीच माझी रीत होती. तसाच मी होतो.

आहाहाहाहा.

मग ते घडले: मला माझे शरीर अजून बिछान्यात पडलेले दिसले, आणि मी त्याच्या बाहेर होतो, पाहत. संगणक सुरू करून एखादी कथा लिहिण्यासाठी मी डेस्ककडे गेलो — इतका काळ मी ते करत आलो होतो की तो माझा आवडता छंद झाला होता. पण आता माझे हात दृश्य वस्तूंना आज्ञा देत नव्हते.

मी मेलो होतो. मी मरणोत्तर जगाकडे निघालो होतो.

मी स्वतःला विचारलेला पहिला प्रश्न, मी कोणाला भेटेन हा नव्हता, ना मी तिथे कसा पोहोचेल हा. नाही. माझ्या मनात अडकलेली एकच गोष्ट होती: **मला ओळखणारे लोक माझ्या जाण्यावर कशी प्रतिक्रिया देतील?**

मला ते आधीच डोळ्यांसमोर दिसत होते.

“बरे झाले, एकदाचे.” — ज्यांनी मला नेहमी सहन केले ते.

“ही त्याची एक चलाखी आहे.” — निराशावादी.

“आपले आयुष्य सांगण्याचा त्याचा आणखी एक मार्ग.” — WordPress वाली मंडळी.

AI ची कोणतीच प्रतिक्रिया नसेल.

नातेवाईक आणि मित्र? त्यांनी ही सीमा माझ्याआधीच ओलांडली होती. मी फक्त त्यांना गाठत होतो.

खांद्यावरच्या एका हाताने सूचित केले की कोणीतरी मला न्यायला आले आहे. आणि आम्ही उडू लागलो — किंवा निदान मला तसे वाटले. पण पक्षांसारखे नाही, विमानांसारखे नाही, आपण कधीही कल्पना केलेल्या कशासारखेही नाही. देवदूतांचे पंख नाहीत, चित्रपटासारखे आरोहण नाही. ते सगळे म्हणजे फक्त आपल्याला विकलेले स्वरूप होते.

हा प्रवास अगदी वेगळा होता.

खांद्यावरचा हात पाहण्यासाठी मी वळलो, आणि आम्ही आधीच नव्या घरात होतो.

पार्सल पोहोचवणाऱ्या FedEx पेक्षाही सरस. आहाहाहाहा.

प्रवेशद्वाराशी एक माणूस चेक-इन करत होता, आणि आत जाण्यासाठी माझ्याकडे माझा नंबर होता.

इथे “नंबर घ्या” यंत्र रद्द करण्यात आले होते. रांगेसारखे दिसणारे काहीही सैतानाचे प्रतीक होते, आणि आयुष्यात ज्यांनी तेच काम केले होते, तेवढेच प्रतिनिधी परवानगीत होते. यापेक्षा जास्त काही नाही.

माझी पाळी आली, आणि स्वागताचे वाक्य होते:

“अरे बापरे, शेवटी एकदाचे आम्ही तुम्हाला इथे आणू शकलो. बारा वेळा, बारा प्रयत्न. तुम्ही आहात तरी कोण?”

कोणीही खास नाही. फक्त असा कोणीतरी, ज्याची तुम्ही अपेक्षा करत नाही.

Nando

पुढचा भाग ।

तर, मी या ठिकाणी पोहोचलो होतो, जे फक्त विधवेच्या पुत्रांनाच ठाऊक होते — निदान मी जिवंत असताना तरी. पण आता काय व्हायचे होते? कोणत्या घटना? मी CEO ला शोधत होतो, पण तो सापडत नव्हता.

एक स्त्री जवळून गेली, चांगले कपडे घातलेली, अतिशय सभ्य. ती थांबली नाही. तिने जवळच्या पृष्ठभागावर एक घडी केलेली चिठ्ठी ठेवली आणि चालत राहिली.

मी ती उघडली. खोली. वेळ. अग्रदूतांची खोली, 11:00.

नकाशा नाही. साधने माझ्याकडे आधीच होती.

माझ्या आयुष्याचा फक्त शेवटचा काळ — केवळ 35 वर्षे — तपासाखाली होता. माझे नशीब चांगले होते. मी केलेल्या बाकीच्या फालतूपणाची मुदत संपली होती. मला कशाचेही समर्थन किंवा स्पष्टीकरण द्यावे लागणार नव्हते.

मला गाडी चालवता येत नाही, गाडी नाही, चालणे नाही — पण मी स्वतःला खोलीच्या आत पाहिले. आणि बोर्डाच्या टेबलाभोवती कोण बसलेले मला दिसते?

पैज लावतो, तुम्ही प्रयत्न केलात तरी तुमचा कधीच विश्वास बसणार नाही.

तो 5 वर्षांचा मीच आहे. आणि मी रडू लागलो — भावनेने नव्हे, तर मी कसा पोहोचलो, किंवा कोणत्या वयात, हे मला समजत नव्हते म्हणून.

एक ओळखीचा प्रश्न घुमला:

“तुला आठवतंय, मी तुला विचारले होते की तू 93 वर्षांपर्यंत जगायला तयार आहेस का?”

“हो,” मी उत्तर दिले.

“आणि नंतर, तुझी प्रिय माणसे तुझ्याआधी जाताना पाहण्याचे दुःख सहन करायला तू तयार आहेस का, असे मी विचारले तेव्हा?”

“हो,” मी उत्तर दिले.

“तू अजूनही कमालीचा सुसंगत आहेस. मी CEO ला सांगितले, पण त्याचा विश्वास बसला नाही. आणि आता तुझी राहण्याची सोय कुठे करायची, हे आम्हाला कळत नाही.”

दान्तेने “डिव्हाईन कॉमेडी” लिहिली, पण त्याने तुझ्या श्रेणीचा अंदाज बांधला नव्हता. Amazon असूनही Bezos लाही ते जमले नाही. आणि Google जवळपास 30 वर्षे कोसळलेले होते.

“आम्हाला पूर्णपणे समजते, पण आम्हाला वेळ द्या. तुम्ही स्टँडबायवर राहावे, अशी आमची विनंती आहे.”

स्टँडबाय. मला वाटले होते तो मार्केटिंगचा शब्द आहे. मग मला प्रश्न पडला की ते कामसूत्रातील एखादे आसनही आहे का. आम्ही मरणोत्तर जगात होतो, आणि मी अजूनही हा वाक्प्रचार शिकलो नव्हतो.

Nando

पुढचा भाग II

इथे वेळ वेगळ्या प्रकारे चालतो. मी किती काळ वाट पाहत आहे हे मोजण्याचा प्रयत्न केला, तेव्हा ते माझ्या लक्षात आले, आणि आकडा सतत दिशा बदलत असल्याचे दिसले.

मग एक आवाज — या वेळी तिचा नव्हे. फक्त एक आवाज, खोलीतील कोणत्याही बिंदूतून नव्हे.

“खोली 2. दुपारी 1:00.”

तिथे कसे जायचे हे मी विचारले नाही. साधने माझ्याकडे आधीच होती.

माझे काय करायचे हे ठरवण्यासाठी आयोग जमला होता. दीर्घ सत्रानंतर त्यांनी निकाल दिला:

“ONEDOLLAR.STORIE. ALDILA.’ ची ETERNITY आवृत्ती तयार करण्याचा अधिकृत आदेश तुम्हाला देण्यात येत आहे. एका अटीवर.”

“कोणती अट?”

“तुम्ही प्रकाशित करण्याआधी आम्ही कथा वाचल्या पाहिजेत.”

याआधीही मी असेच काहीसे अनुभवले होते, पण हे राहण्याचे शेवटचे ठिकाण होते. आणि मला शांतपणे निर्णय घ्यायचा होता.

म्हणून मी विचारले: “त्या बदल्यात मला काय मिळणार?”

“तुम्हाला काय हवे आहे?”

“फक्त 1 USD.”

Nando

पुढचा भाग III

कधीतरी मला प्रश्न पडला की मला भूक का लागत नाही, मी अंगोळ, दाढी किंवा सकाळची नेहमीची दिनचर्या का करत नाही. मी किती मूर्ख होतो — ते लगेच स्पष्ट झाले: मला शरीरच नव्हते, मग मी कशाची देखभाल करणार होतो?

दुसरे कोणीच दिसत नव्हते. पण प्रत्येकजण फक्त राखून वागत होता, आणि प्रत्येक आत्म्यामागे एक ध्येय होते, ज्याची तो जाहिरात करत नसे.

मग छत बोलले. किंवा जमीन. इथे दिशेला काही अर्थ नाही.

"Frega."

आणि मी उत्तर दिले: "माफ करा, पण शरीरच गेले असेल, तर तुम्ही आडनाव कसे काय टिकवून ठेवले?"

आवाज वैतागून फटकन म्हणाला: "आम्ही तुमचे वर्गीकरण आधीच करू शकत नाही, तुम्हाला कुठेच ठेवू शकत नाही, आणि आमच्याकडे असलेला एकमेव संदर्भ आम्ही पुसून टाकावा असे तुम्हाला वाटते? मग आम्ही तुम्हाला ओळखायचे कसे?"

"ठीक आहे. मी तुमच्यासाठी काय करू शकतो ते सांगा."

"आम्हाला सूचना मिळाली आहे की पुढच्या सात पृथ्वीवरील दिवसांत काही सर्वांत प्रसिद्ध अब्जाधीश इथे येणार आहेत."

"भेटीला?" मी विचारले.

"इथे आम्ही शेअरहोल्डिंग करत नाही, ना Wall Street Eternity. फक्त अधूनमधून एखादी खुली खरेदी ऑफर, पण त्याचा तुमच्याशी संबंध नाही. त्यांची वेळ भरली म्हणून ते येत आहेत. पण अंत्यविधी पर्यवेक्षक म्हणून आम्हाला तुमचा सल्ला हवा आहे. मृत्यूनंतर लोक त्यांच्याबद्दल काय बोलतात आणि काय विचार करतात, आणि ते कसे वागतात, याचे निरीक्षण करून तुम्ही अहवाल द्यायचा."

"या कामगिरीसाठी तुम्ही मला काय देणार?"

"नेहमीचेच: 1 USD."

“या वेळी नाही.”

“मग तुम्हाला काय हवे आहे?”

“पुन्हा गरीब म्हणून जन्म घ्यायचा, पूर्वीसारखा. पण या वेळी खरोखर अमेरिकेत. कोणतीही चूक नको.”

“का?”

“पृथ्वीवरची एक गोष्ट मला इतर कशाहीपेक्षा जास्त आठवते.”

“स्त्रिया?”

“नाही.”

“मग काय?”

“वाफ वर येते तेव्हा मॅनहोलचा वास. तेच घर. तीच माझी जागा.”

Nando

पुढचा भाग IV

त्यांनी मला यादी दिली, आणि हे सगळे अब्जाधीश एकत्रच मेले याचे मला खरोखर आश्चर्य वाटले. मी त्यांचे एकेक करून कथन कसे करणार होतो? जणू आंतरराष्ट्रीय नाणेनिधीच्या आत उभे राहायचे होते, म्हणून मी एक सवलत मागितली: एका वेळी एक अहवाल.

आणि वैयक्तिक कारणांसाठी मी Warren काकांपासून सुरुवात करणार होतो — माझी Gillette त्यांच्या मालकीची होती, ते सौजन्य मी त्यांचे देणे लागत होतो.

मग मी इतरांकडे वळणार होतो. पण तुम्ही जे ऐकणार आहात ते विलक्षण आहे, आणि ते फक्त एकच गोष्ट शिकवते: आपण केवळ एक तात्पुरते पात्र आहोत, काहीतरी सामावून घेणारा काळ नव्हे.

- **Jeff Bezos** यांचे अंत्यसंस्कार → पैसा, सत्ता, वारसा, माध्यमे
- **Bill Gates** यांचे अंत्यसंस्कार → तंत्रज्ञान, नियंत्रण, परोपकार, बुद्धिमत्ता

- **Elon Musk यांचे अंत्यसंस्कार** → व्यक्तिपूजा, गोंधळ, चाहते, मंगळ
- **Warren Buffett यांचे अंत्यसंस्कार** → जुने भांडवल, उत्तराधिकार, मौन
- **Donald Trump यांचे अंत्यसंस्कार** → संपूर्ण तमाशा, गट, माध्यमांची सर्कस

वाचनाचा आनंद घ्या.

Nando

पुढचा भाग V

Warren Buffett यांचे अंत्यसंस्कार → जुने भांडवल, उत्तराधिकार, मौन

ते बंद दाराआड झाले. फक्त मूठभर लोक अपेक्षित होते — शेवटी Berkshire बरोबर ते भरपूर पैसा बाळगणाऱ्या काही माणसांचे पात्र यापलीकडे काही नव्हते, आणि त्यांनी कधीही खऱ्या अर्थाने व्यावसायिक उद्योग चालवला नव्हता, निदान थेट तरी नाही.

ज्यांनी अपरिहार्यपणे दालन भरले ते होते पत्रकार आणि प्रसारमाध्यमे, दोन सहकारी, दोन खरे मित्र, नातेवाईक, आणि अपरिहार्य आयुष्यभराची सेक्रेटरी — जिच्याबरोबर ते कधीच झोपले नाहीत. सगळेच एखादा स्वल्पविराम पकडून त्याचा लेख, टीप, घटनेतली घटना करायला तयार. सुदैवाने, त्यांच्यापैकी कोणीही पुस्तक लिहायचा प्रयत्न केला नाही.

Warren काकांनी, नेहमीप्रमाणे, सगळ्यांच्या आधीच अंदाज बांधला होता. आणि ते बोलले, तेव्हा सगळे ऐकत होते — जसे नातवंडांना गोळा करून सव्हानातील प्राण्यांबद्दल सूक्ष्म तपशिलात सांगणाऱ्या आजोबांचे ऐकतात तसे. फक्त त्यांची सव्हाना म्हणजे त्यांचे नेब्रास्कातील ऑफिस होते, आणि हे जवळपास कोणालाच माहीत नव्हते.

कोणीतरी, ओठ न हलवता कुजबुजत, शेजाऱ्याला विचारले की तो शेअर ठेवणे योग्य की विकणे — एक असाध्य सहजप्रवृत्ती. आणि गुरूचा सल्ला नेहमी तोच असे: बाजारात तुमच्या पैशाचे मूल्य घटताना पाहायची तुमची तयारी नसेल, तर

घरी राहा आणि तो पलंगाखाली ठेवा. त्याचे मूल्य तरीही घटेल, पण निदान किती उरले आहे हे तुम्हाला नेहमी माहीत असेल.

धर्मगुरूंच्या प्रवचनादरम्यान एक पत्र आले — केवळ काही तासांपूर्वी — आणि ते स्वतःच वाचण्याचा त्यांनी आग्रह धरला:

आम्ही तुम्हाला कधीच विसरणार नाही. तुम्ही आमच्या आयुष्याचा निर्देशांक होता आणि आहात, आणि तुमची शिकवण आधीच नव्या पिढ्यांपर्यंत पोहोचली आहे. कारण तुम्ही आहात, आणि नेहमीच असाल, तो माणूस ज्याने सांगितले: बाहेर पाऊस पडत असेल आणि तुम्हाला पाणी गोळा करायचे असेल, तर कधीही चाळणी घेऊन बाहेर जाऊ नका.

निरोप, काका.

Nando

Gillette ने घडवलेला. अजूनही तुमचा निष्ठावान भाचा, Warren काका.

पुढचा भाग VI

Elon Musk यांचे अंत्यसंस्कार — व्यक्तिपूजा, गोंधळ, चाहते, मंगळ

मला मोठ्या गर्दीची अपेक्षा होती. त्याऐवजी मला जवळपास सुटकेचा निःश्वास टाकल्यासारखे दिसणारे मॅनेजर दिसले — जणू Elon पचायला कठीण असे जेवण होते, सतत वर येणारा एक जड पदार्थ. खूप पैसा असलेला एक गरीब माणूस. हाच न बोललेला मथळा होता.

कुजबुजलेल्या संभाषणांत तेच पालुपद: त्याची आई — मॉडेल, सफाई कामगार — आणि नशिबाने त्या मुलाला पृथ्वीवरचा सर्वात श्रीमंत माणूस म्हणून कसा मुकुट घातला, तरीही सगळे मागे ठेवून जाण्यासाठी त्याला कधीच स्थिर स्त्री मिळाली नाही. संकरित, त्याच्या कंपनीसारखा. अर्धा प्रतिभावान, अर्धा बिघाड.

पत्रकार अर्थातच तिथे होते. रेटिंग्जची क्षमता असलेले अंत्यसंस्कार माध्यमांची सर्कस कधीच चुकवत नाही. विधी नेहमीचाच होता — कॅमेरे, कुजबुज, ओल्या फुलांचा वास.

पण धर्मगुरू... धर्मगुरू हेच खरे कथानकातले वळण होते.

Elon बदल बोलताना ते म्हणाले: "तो एक निष्ठावान मित्र होता. एकदा त्याने माझ्या Tesla ची बॅटरी बदलायला मदत केली आणि मला 2% सूट दिली. त्या क्षणामुळे मी धर्मगुरू झालो. आणि म्हणूनच आज मी त्याच्यासोबत इथे आहे."

आम्हाला कळेना, हसावे, रडावे, की मानसोपचारतज्ज्ञाला बोलवावे. कारण त्याच क्षणी **Sam Altman** आत घुसले — डोळे लाल, आवाज फाटलेला — शवपेटीवर स्वतःला झोकून देत ओरडले:

"कुत्रीच्या पोरा. तू माझ्यावर 130 अब्ज डॉलरचा दावा ठोकलास. तू हरलास. आणि तुला निकाल वाचून दाखवण्याचे समाधानही तू मला दिले नाहीस."

पुष्पचक्रांमध्ये एक उठून दिसत होते: व्हाईट हाऊसमधून पाठवलेले एकच कार्नेशनचे फूल. पाठवणारा कोण हे कधीच कोणाला कळले नाही. किंवा सगळ्यांना माहीत होते आणि त्यांनी न कळल्याचा आव आणला.

त्याचे Twitter — X मध्ये बदललेले, एका कोड्यात बदललेले — हीच त्याची स्वाक्षरी होती. त्याच्या जन्माच्या दिवशी आणि जाण्याच्या दिवशी तिने त्याला चिन्हांकित केले.

Nando

पुढचा भाग VII

Jeff Bezos यांचे अंत्यसंस्कार → पैसा, सत्ता, वारसा, माध्यमे

मी पूर्ण शांतपणे सांगतो की हेच अंत्यसंस्कार मला सर्वाधिक कुतूहलजनक वाटले — **पैशासाठी नव्हे, सत्तेसाठी नव्हे, वारशासाठी नव्हे, माध्यमांसाठी नव्हे** — तर कारण केंद्रीकृत व्यवस्थापनाने साम्राज्यातील नंबर दोनच्या दिशेने कधीही कोणतेही प्रक्षेपण होऊ दिले नव्हते; असा माणूस, ज्याचे आर्थिक आणि करविषयक बग जगभर विखुरलेले होते, ज्याच्यावर सरकारे लक्ष ठेवून होती आणि ज्याला केवळ त्याच्या पायाभूत सुविधांमध्ये तो नोकरी देत असलेल्या लोकांच्या मोठ्या संख्येमुळे सहन केले जात होते.

पण ही अस्पष्टता हिशेबांमध्येही दिसत होती — कधीच निश्चित नाहीत, कधीच दस्तऐवजीकृत नाहीत — ते संदर्भ आणि आकडे देत, पण पुराव्यादाखल कागदपत्रे कधीच नाहीत.

आणि म्हणून, संपादकीय आघाडीवर, स्वातंत्र्याकडे एक छोटेसे साहित्यिक स्थलांतर सुरू झाले होते, असे ठामपणे सांगत: *अनेक आणि संशयास्पद असण्यापेक्षा थोडे आणि सुरक्षित असणे बरे.*

पण चर्चमधले लोक विचलित होते, इतर लोकांच्या इतर अंत्यसंस्कारांबद्दल बोलत होते, आणि माझ्या कानावर काही बायकांच्या एका गटाचे बोलणे पडले: *“एकलंत का? तो इटालियन लेखनिकही गेला — ज्याने AMERICA लिहिले आणि जगाच्या भाषा बोलला, त्या प्रसिद्ध 225 भाषा. ज्याच्यावर आपण सगळ्यांनी प्रेम केले, कारण त्याने त्या बदल्यात पैसे न मागता दिले.”*

असो, त्याने मला धक्का बसला. ते **मृत्यूनंतरच्या यशांपैकी** एक होते, जे माणसे सहसा तत्काळ आणि तत्काळ परिणामाने ओळखत नाहीत. तुम्हाला न विसरणारी फक्त एक स्त्री पुरेशी असते — आणि मग विषाणू पसरू लागतो.

Jeff बद्दल धर्मगुरू म्हणाले: *“आम्हा दोघांनाही टक्कल पडत होते. त्याला स्वेच्छेने, मलाही.”*

तुमचा प्रवास सुखाचा होवो.

Nando

पुढचा भाग VIII

Donald Trump यांचे अंत्यसंस्कार → संपूर्ण तमाशा, गट, माध्यमांची सर्कस

अमेरिकन ग्रीझली — मी त्यांना असेच म्हणायचो — मृत्युतही केंद्रस्थानी राहण्यात यशस्वी झाले. प्रकाशझोतासाठी जन्मलेला एक जीव, बाजूला होण्यास असमर्थ, पडदा आधीच पडलेला असतानाही.

आम्ही असामान्य वर्षे जगलो होतो. त्यांनी अमेरिकेला तिच्या सीमांपलीकडे ताणले, पन्नास राज्यांना पन्नास राज्ये अधिक दोनशे सात महत्वाकांक्षांमध्ये

बदलले, आणि मग माघार घेतली. संयमाची एक दुर्मीळ कृती — किंवा फक्त श्वास घेण्यासाठी थांबलेले नशीब.

व्हेनेझुएलाचे प्रकरण होते, जेव्हा Maduro इतिहासापेक्षा चित्रपटासारख्या दिसणाऱ्या दृश्यात पडले. मग ग्रीनलँडचे अल्पकालीन आकर्षण. मग हिंदी महासागर, जणू फक्त त्यांनाच वाचता येणाऱ्या एका खाजगी होकायंत्राचे अनुसरण करत.

कोणी विचारले नसतानाही त्यांनी क्षितिज नेहमी थोडे पुढे सरकवले.

पुष्पचक्रांमध्ये एक उठून दिसत होते — एकच कार्नेशनचे फूल. पाठवणाऱ्याचे नाव नाही. एकतर कोणालाच माहीत नव्हते, किंवा सगळ्यांना माहीत होते आणि त्यांनी मौन निवडले.

त्यांचे Twitter, X मध्ये बदललेले, एका कोड्यात बदललेले, हीच त्यांची खरी स्वाक्षरी होती. त्यांनी दालनात प्रवेश केला त्या दिवशी, आणि पुन्हा ते निघून गेले त्या दिवशी, तिने त्यांना चिन्हांकित केले.

निरोप, अध्यक्ष महोदय.

Nando

पुढचा भाग IX

Bill Gates यांचे अंत्यसंस्कार → तंत्रज्ञान, नियंत्रण, परोपकार, बुद्धिमत्ता

आयुष्यातील भाग्य उभारले जात नाही — ते स्वीकारले जाते आणि मग योग्य पकडीने सांभाळले जाते. Bill अगदी तसेच होते: चांगल्या प्रकारे वापरलेली एक संधी, जगण्याची एक रीत जी शैली बनते, एक दर्जा, असे काहीतरी जे तुम्ही विसरूच शकत नाही.

कॅम्पसबाहेर मी त्यांना पहिल्यांदा भेटलो ते मी कधीच विसरणार नाही. ते कोण आहेत हे मला माहीत नव्हते, ते चुकून मला धडकले, आणि मी तरुण आणि मूर्ख असल्यामुळे त्यांना मारणारच होतो. पण त्यांनी — दूरदृष्टीचे, सावध, सद्गुणी आणि तीक्ष्ण बुद्धीचे — माझ्याकडे पाहिले आणि म्हणाले: “पोरा, दोन बिअरचे

पैसे दे, माझ्याकडे पैसे नाहीत.” म्हणून मी वीस डॉलर काढले, आणि त्या मुलीने फोटो काढला.

काय **कुत्रीचा पोर** — ते कोण होते हे वर्षानंतरच कळले.

त्यांच्या अंत्यसंस्काराला गेल्यावर एखाद्या कौटुंबिक मेळाव्यात गेल्यासारखे वाटले, फक्त मी त्यांच्या वारशाचा भाग नव्हतो, आणि त्याच्याबद्दल मला कधीच कोणतीही महत्वाकांक्षा नव्हती. लोक सतत कुजबुजत होते की ते कोण होते, काय होते, आणि त्यांच्या त्या शांत, संयमी व्यक्तिमत्त्वामागे असा माणूस होता, ज्याची उदारता दिसणाऱ्या गोष्टींच्या फार पलीकडे होती.

प्रवचनादरम्यान धर्मगुरू म्हणाले: *“त्यांच्यामुळे आम्ही चर्चचे डिजिटायझेशन केले, आणि आता कबुलीजबाब गुप्तपणे रेकॉर्ड होऊन थेट पोपकडे पाठवले जातात.”* उपस्थितांमध्ये एक दबकी कुजबुज पसरली — तेवढ्यात ते थट्टा करत होते असे त्यांनी जोडले: *“ते रोमला जात नाहीत. ते थेट CIA कडे जातात.”*

पत्रकार नेहमीपेक्षा वेगळेच सभ्य होते. अनेकांनी त्यांच्यासाठी काम केले होते, आणि सगळेच शांततेची विनंती करत होते, कारण त्या थांबलेल्या काळात **Bill** यांची शवपेटी बोलत होती.

निरोप, माझ्या मित्रा.

Nando

NY CITY — उपसंहार

शेवटी सगळे असेच बंद होते: वाजंत्री नाही, टाव्या नाहीत, तुम्हाला दारापर्यंत सोडायला कोणी नाही. फक्त तुम्ही, कुठेतरी लिहिलेले तुमचे नाव, आणि कधीही न संपणारा एक कॉरिडॉर.

तुम्ही मेल्यावर लोक काय बोलतात हे जाणणे हा असा विशेषाधिकार आहे, जो कोणालाच नसावा. तो शेवटाची रोमँटिक कल्पना उद्ध्वस्त करतो. तो तुम्हाला दाखवतो की सत्य नेहमी उशिरा येते, जेव्हा ते निरुपयोगी असते.

एखाद्या मरणोत्तर जगातील कर्मचाऱ्यासारखा मी शवपेट्यांमधून चालत गेलो, कोणीही कधीच न वाचणारा अहवाल लिहिण्याचे काम घेऊन. आणि शेवटी

माझ्याबद्दलचा निर्णय आला, तेव्हा मी कचरलो नाही: **मी स्त्री म्हणून परत येण्याचे निवडले.** सर्वात बलवान, सर्वात धारदार, सर्वात रणनीतिक. कोण फसते हे पाहण्यासाठीच त्या जगाला आपल्याला दुबळ्या म्हणू देतात.

मग त्यांनी विचारले की मला कुठे पुन्हा जन्म घ्यायचा आहे. मी त्यांना वाक्य पूर्ण करू दिले नाही: **अमेरिका.** कोणतेही राज्य, कोणतेही शहर. मला फक्त एकच हमी हवी होती: या वेळी शिपमेंट व्यावसायिक हाताळतील, आणि डिलिव्हरीच्या वेळी ते स्वाक्षरी मागतील.

म्हणजे मी खरोखर पोहोचलो हे मला कळेल. त्या ठिकाणी, जिथे मी जगेन, आणि जिथे मी पुन्हा मरेन. त्याच शांततेने, त्याच उपरोधाने, नेहमीसारख्याच त्या छोट्या पावलाने.

समाप्त.

Nando

टीप

“आमच्यात एक गोष्ट समान होती — आणि मूर्खपणे असे समजू नका की तो पैसा होता. आम्ही सगळेच मेलो होतो, पण ज्यांनी कथा सांगितली, तेच कधीही विसरले जाणार नाहीत.”

Ferdinando Frega